

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 18:42*

צאת השבת: 19:49

רבינו תם: 20:25

שבת שלום ועבורך!!!

* 30 דק' קודם השקיעה

בככות נשים צבקות

גיליון 55

פרשת תזריע מצורע תשפ"א | אבות פרק ב' | יש לשמור על קדושת הגליון!

פנינה לנשמה

פועל ישועות

כידוע, היה ביתו של הגה"ק רבי ישראל אבוחצירא, המכונה "בבא סאלי", תל תלפיות, יום יום התדפקו רבים על פתחו ובקשו שיעתיר לפני הקב"ה שישלח רפואה וישועה לצרותיהם. שמשו החשובים מספרים ששמעו באזניהם מפי קדשו שהרבה מהמחלות והצרות הבאות על הכלל ועל הפרט, הן יסורי גוף ונפש, והן בצער גידול בנים, נגרמות בשל חוסר צניעות.

כאשר היה באדם לפני הרב לשטוח את בעיותיו, והרב חש שסיבת הדבר היא חוסר צניעות, היה מקדיש זמן רב וסבלנות יתרה ומבאר בפניו את חומרת הדבר.

מעשה באיש אחד, שהתאונן לפני הרב על אשתו, שאיננה מטפלת בצרכי הבית, ואף לעצמה אינה מקדישה מחשבה ומתהלכת לה בעצבות גדולה. הרב הבחין מיד שהכל בא לה מחוסר צניעות. לאחר שהרב הסביר את חומר העוון, הבטיח אותו האיש, שמכאן ולהבא ידקדקו בביתם בכל גדרי הצניעות. אז ברכו "בבא סאלי" שאשתו תתרפא, ומחלתה תסור ממנה. שבוע אחד לאחר מכן, שב הבעל, ובישר לרב, שבעזרת ה' אשתו השתנתה ללא הכר - כאלו נולדה מחדש... (עולמות של טוהר)

התחבתי ונשתי...

פתח קטן - ורווחה גדולה

לפני תקופה סיימתי את חוק לימודי, וניסיתי להיכנס לשוק העבודה. מספרת ז'.

המקצוע שלמדתי הוא הוראה מתקנת. זהו אמנם מקצוע מבוקש, אך כגודל הביקוש גם רוב ההיצע. ובכלל, הלא כבר למדנו, כי הפרנסה אינה תלויה בהתמחות ובתחום המקצוע, כי אם בגזירת שמים בלבד. אנו עושים את ההשתדלות, והקב"ה יוצק את הברכה לתוך הכלים שהכנו במעשינו.

בדרך הטבע לא ראיתי סיכוי למצוא עבודה טובה. לא היו לי קשרים או פרוטקציה, ובכל מקום שבו הצעתי את עצמי קיבלתי תשובה סתמית בנוסח - "נראה... שמרנו את הפרטים..." וכדומה. וכך נשארתי בינתיים בעמדת המתנה, מצפה לישועה.

באותה תקופה שמעתי על קו טלפון מסוים המלמד את הלכות הצניעות באופן מרתק ומעשיר, והחלטתי להצטרף. הנושא שדובר בדיוק אז בקו היה - כשרות החצאית. לאחר שלמדתי את ההלכות, הבנתי שאחת החצאיות שלי אינה עומדת בכללים הרצויים. לא ניתן היה לתקנה ולהכשירה, ועל כן החלטתי להוציאה משימוש.

יום אחד חלף, וכבר זכיתי לראות את הארת פני ד': על אף שהדבר נראה היה לי כחסר סיכוי, קיבלתי טלפון מבית ספר מסוים והוזמנתי לעבודה קבועה במסגרתו. החסד שהושפע עלי ממרום המשיך והתרחב, ובנוסף לכך קיבלתי פניות נוספות ללימוד פרטי של תלמידות אחר הצהרים.

פתחתי פתח קטן של צניעות, והקב"ה פתח לי כנגדו פתחים מרווחים של פרנסה בנחת! (סיפור קטן מעשה גדול)

גם לך יש סיפור ישועה מהתחזקות בצניעות ??

שתפי אותנו בפל': 052-7697432 או במייל: tzniutw@gmail.com

פינת ההלכה

כפוי הראש

כיסוי הראש, הוא נזר הצניעות, של האישה הנשואה בישראל.

הוא מוסיף לה יופי, חן ואצילות, ומייחד אותה כבת מלך.

יתרה מזאת, מצות כיסוי הראש, מנחילה אושר ושפע, ומזכה את האם, באוצרות שלא יסולאו בפז. שכן, שהוא שאיפתה של כל בת ישראל.

כיסוי הראש לאשה הנשואה חיובו מהתורה, כמפורש בספרי על הפסוק "ופרע את ראש האשה": "לימד על בנות ישראל שהן מכסות ראשיהם". וההולכת ברשות הרבים וראשה מגולה, עוברת על איסור תורה.

רוב הפוסקים הכריעו להלכה שגם השיער שבין המצח לאוזן נכנס בגדר שערות הראש, ולכן צריך מאוד להיזהר לא לשים את המטפחת מאחורי האוזניים, רק לכסות היטב גם את האוזניים.

עוד נפסק להלכה שאסור לומר שום דבר שבקדושה כנגד שיער אשה נשואה המגולה, כנפסק בשו"ע (אורח חיים סימן עה סעיף ב).

סיפור לשבת

והשיב לב בנים על אבותם

בוקר בו נפגשו. הבן החל לספר את קורותיו: "באותה תקופה הייתי עסוק בעבודה, בחברים ובבלויים. המכתב שהבאת לי לא עניין אותי במיוחד, אולם בכל אופן רציתי לכבד את אבי וקראתי את הדברים במרוצה. כך כתב לי אבא: 'אני יודע שעוד יגיע זמן בו תתגעגע לחזור לצור מחצבתך. אני יודע זאת מעבר לכל ספק, אבל אם תשרוף את כל הגשרים, יהיה לך קשה מאוד לחזור. לכן אני מבקש ממך להשאיר לעצמך חלון פתוח. אנא ממך, הקפד על שני הדברים הבאים בכל מצב. אל תאכל נבלות וטרפות ואל תחלל שבת. רק את שני הדברים האלה אני מבקש ממך, בני היקר'".

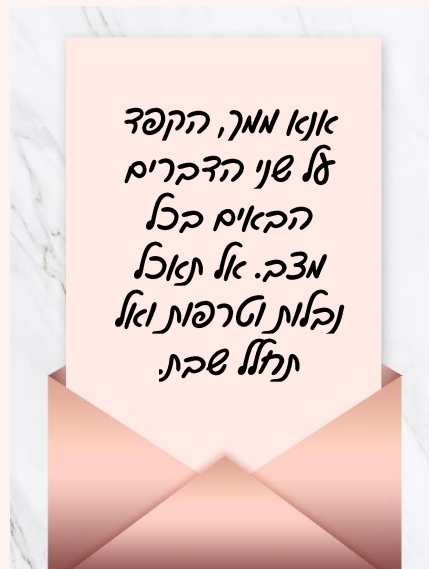
"כשקראתי את המכתב חייכתי לעצמי", המשיך הבן בסיפורו, "זה כל מה שהוא דורש ממני? נו, זו לא משימה כ"כ קשה. כך הסכמתי בלבי לעשות כבקשתו והתרגלתי לא לאכול נבלות וטרפות ולא לחלל שבת. ובאמת זה לא היה כ"כ נורא. אבל כעבור זמן, כשנסעתי לאמריקה ללמוד באוניברסיטה, הקבלות הללו כבר החלו להפריע לי. לא היה שייך לתפקד בצורה נורמלית עם שתי ההגבלות הללו. לאחר שנתיים שלוש חשתי שאינני יכול להמשיך כך יותר. הרגשתי חצוי, לא ממש חילוני, אבל גם לא שומר מצוות. לא הייתי מסוגל לחיות עם הסתירה הזו. עד שיום אחד אמרתי לעצמי, כיון שחילוני גמור אני לא יכול להיות, בגלל ההבטחה לאבא, אני חייב לחזור ארצה. כך חזרתי לארץ ושבתתי לכור מחצבתך".

באמצעות עצה זו ניתן לחולל פלאים. זכיתי להציל נשמות רבות שירדו מהדרך, ע"י שיעצתי להם להותיר חלון פתוח ליהדות.

(אריה שאג – הרב אריה שכטר זצ"ל)

"אתה יודע מה?" אמר האב, "מדוי בוקר בני מגיע לתחנה המרכזית בתל אביב כדי לנסוע למקום עבודתו. אנא ממך, סע לשם, פגוש אותו ומסור לו מכתב ממני".

אכן, בשעת בוקר מוקדמת הגיע הידיד לתחנה המרכזית בתל אביב, פגש את הבחור ומסר לו את המכתב מאת אביו. הבחור פתח את המכתב וקרא בו במהירות. כשסיים את הקריאה הוא חייך לעצמו, תחב את המכתב לכיסו האחורי והמשיך בדרכו.

חלפו שנים, הבחור התבגר והוריו הזקנים עברו לגור בבני ברק. יום אחד נקלע הידיד מירושלים לבני ברק ופנה לבקר את ידידו משכבר הימים. והנה לפתע נכנס אל הבית אברך מזוקן. "זהו בני", הציג האב בגאווה את בנו בפני ידידו אשר לא האמין למראה עיניו. האם יתכן שזהו אותו בחור פורק עול, שנפגש עמו לפני שנים בשעת בוקר מוקדמת בתחנה המרכזית בתל אביב?!

הידיד מירושלים היה סקרן מאוד לשמוע מה עבר על הבחור מאותו

ערלת הלב גורמת לאדם חושך ועצבות. כל נחשוב כי לאחינו התועים אין צער ויסורים. לחלק מהם יש וילות מפוארות, מכוניות יוקרה ואולי אפילו יאכטות בים, אבל אושר אמיתי אין להם. חייהם קשים ומרים ונטולי אור.

גרוע יותר הוא מצבו של שומר תורה ומצוות שסר מן הדרך. פעמים רבות אמרתי כי אני יכול לזהות בקלות על פי מראה פניו של אדם האם אי פעם היה חרדי, גם אם עברו חמישים או ששים שנה מאז שעזב את הדרך. יש לו צער נורא בעינים, צער שאינו מסוגל להסתירו. הוא מתגעגע לימים בהם היה שומר תורה ומצוות, הוא מתגעגע לאור שהיה ואבד. אפשר לראות זאת על פניו. נורא נוראות!

לפעמים נראה לנו שהנושרים בזים לכל דבר שבקדושה, ולועגים לשומרי המצוות המיושנים, אך האמת היא שבעומק ליבם הם מתגעגעים וכמהים לשוב אל אור האמת.

קראתי פעם סיפור מרגש, על בחור שהתגלגל והדרדר עד שלבסוף שב אל משפחתו.

תחילתו של המעשה ארעה לפני כשבעים שנה בירושלים, כאשר בן נולד לזוג הורים מבוגרים. בבחרותו למד הבן בישיבת "עץ חיים", אך עם הזמן נמשך לחברה קלוקלת. לאט לאט ירד מבחינה רוחנית עד שביום אחד הוא נעלם מהעיר ועבר להתגורר בתל אביב.

ההורים היו שבורים ורצוצים ועולמם חרב עליהם. באחד הימים פגש האב את אחד מידידיו שהציע את עזרתו ובקש לסייע לקרב בין הבחור להוריו.

"לא עליך המלאכה לגמור" – לא מוטלת עליך חובה לסיים את כל העבודה, אלא לעשות כפי יכולתך. משל למלך שהיה לו בור עמוק עד למאוד, ושכר פועלים למלא את הבור. מי שהיה טיפש, היה הולך ומביט בבור, ואומר: אימתי אני ממלא אותו?! ומי שהיה פיקח אומר: מה אכפת לי? שכיר יום אני, שמח אני שמצאתי לי מלאכה. כך הקב"ה אומר לאדם: מה אכפת לך? שכיר יום אתה – עשה יומך. (פ"א מאירת עיניים)

שביבי אור

יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך, ואל תהי נוח לבעוס (אבות ב', ט"ז)

יש לפרש כי אף אם טעית ופגעת בחברך ודברת עמו שלא כהוגן, מיד שנתת דעתך על זה, השתדל במהרה לתקן הדבר לפייסו ולהחזיר השלום, כשם שהיית מצפה ממי שפגע בך. ואל תתמהמה להמשיך בכעסך, כי אז יש לחשוש פן יתרבה הריב, ויקשה עליכם לחזור למצב הקודם. ובזה פירשו מה שנאמר: "ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט. ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני ובינך..." הננה למה בתחילה אמר 'ריב' לשון זכר, ואחר כך אמר 'מריבה' לשון נקבה? אלא בתחילה הריב הוא בגדר זכר שאינו פרה ורבה, אבל אם חלילה לא עוצרים אותו מיד, הוא מתפתח והופך להיות מריבה פרה ורבה, ואז אחריתה מי ישורנו. על כן מיד בעת התחלת הריב יש להפסיקו, והכל על מקומו יבוא בשלום.

ובענין זה סיפר רבנו יוסף חיים זצ"ל, מעשה באחד מעשירי בגדאד שהיה לו משרת נאמן בשם ברוך הירש, אשר אהבו עד מאוד. ערב פסח הגיע, וביקש מהמשרת לקנות לו פירות לצורך החרוסת, אגוזים, תפוחים, תמרים וכו'. הלך המשרת, אך משום מה התעכב בשוק וחזר רק לאחר שעתים. העשיר היה בלחץ גדול, ומרוב כעסו, כשהגיע המשרת, קרא לו "בהמה". המשרת נפגע מאוד וענה לו "אתה". הבין העשיר שטעה ורצה לפייסו, אמר לו למה נפגעת ממני, לא התכוונתי שאתה בהמה חלילה, אלא כוונתי היתה לראשי תיבות 'בהמה': ברוך הירש מה הבאת. אמר לו המשרת אף אני התכוונתי לראשי תיבות 'אתה': אגוזים תפוחים הבאתי. ויצחקו ויתפייסו ביניהם. ע"כ. זו חכמתו של העשיר אשר גרמה לו מיד להתפייס עם משרתו ולחזור בו מטעותו. ישמע חכם ויוסף לקח. (פרקי אבות עם ביאור שמחת הלב)

נצור לשונך

מוסר שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו

לשון האדם מתגלגלת במהירות. לכל מילה עצמה אדירה! ישנה אמרה חכמה: לפני שאמרת את המילה – אתה שולט עליה, לאחר שאמרת אותה – היא שולטת עליך. הקב"ה נתן לנו את המצוות שהן חוקי חיים. היצר הרע מנסה ללכוד את האדם ברשתו, ולאבד אותו מארץ החיים. כנגד זה נתנו לאדם היצר הטוב, כח הדעת והשליטה העצמית. כאשר אין למכונית בלמים, היא מדרדרת לתהום. אדם חייב לשלוט בעצמו ולשים בלמים – על פיו, על אזניו, על עיניו, על ידיו, על רגליו ועל כל איברי גופו. זה ההבדל היסודי בין האדם לבהמה. (אריה שאג)

הלכה לימוד הלכות שמירת הלשון שאינו מביא לידי מעשה

שאלה: אני נערה באחת הכיתות הגבוהות שבסמינר, ולומדת שלוש שנים כמעט את הלכות שמירת הלשון ב'חברותא' עם שתי חברות בטלפון. הלימוד שלנו קבוע ורציני ביותר, אנו לומדות ומסבירות, נותנות דוגמאות מהחיים להלכה הנלמדת, ובמקרה הצורך שואלות רב כשמשוהו לא ברור לנו.

למרבה הצער, כשהדבר מגיע לידי קיום 'הלכה למעשה', אינני מצליחה לעמוד בניסיון ולשמור על הלשון. מה אוכל לעשות?

תשובה: מורי ורבי הה"ק בעל 'אמרי חיים' מוזיניץ זצ"ל היה מפרש את הפסוק: "וינהג את הצאן אחר המדבר", שהוא רמז כי משה רבנו הנהיג והחזיר אצל צאן דרך התנהגות שהיא 'אחר המדבר', כלומר - לאחר את הדיבור.

כאשר היצר הרע מתגבר על האדם ומסיתו לדבר מה שאסור, יחליט האדם שלכל הפחות ימתין ויאחר את הדיבור מספר דקות, ואח"כ יראה מה לעשות. ע"כ דבריו הקדושים.

עצה זו בדוקה ומנוסה, ותסייע בס"ד גם לשואלת להתגבר על היצר הרע ללשוה"ר. מומלץ גם שתעשה השואלת הסכם עם ה'חברותות' שלה, שכל אחת תדווח מדי יום אחרי הלימוד המשותף אם נכשלה במשך היום בדיבור לשוה"ר, והאם יישמה את העצה של 'אחר המדבר'. (משיב שלום)

קוה אל ה'

"פנו אלי והורשעו"

דירה מוכנה בת חמישה חדרים? "נמצאה דירה מרווחת צמודת חצר. כתב המחאה על סך מאתיים ושישים אלף דולרים, קיבל את המפתחות, והושיטן לאברך. אמר הלה: "תודה לך, אדוני. אבל איני מכירך, לא אליך פניתי ולא ממך בקשתי!"
ענהו: "אתה אל הבורא פנית. אבל הוא שעורר את לבי, ואני חש שאני שלוחו לעזרך!"
האב החליף לו דירה.

שב האברך לבני ברק, סח לאשתו את הבשורה והביא לכולל מיני תרגימא, סעודת הודיה. שמעו האברכים, השתאו והתלהבו. פנו לראש הכולל וביקשו חופשה קיבוצית ליום אחד. שכרו רכב ונסעו לכותל המערבי. התפרסו ונטלו ספרי תהלים, והתחילו לומר בהתלהבות ורגש. ככלות הכל, לכולם בקשות: פרנסה ברווחה, החלפת דירה, בריאות, חינוך, מה לא. וכך, מזמור אחר מזמור, שעה אחר שעה. ולפתע הופרעו, כצפוי. משהו טפח על שכמם. בתקוה סובבו ראשם, והתבקשו לתרום צדקה...

באכזבה עשו את הדרך חזרה. התנחמו בעצם התפילה בשריד בית מקדשנו, בעצם אמירת עשרות מזמורי תהלים בכוונה וברגש.
למחרת התייצבו ללימודים. סחו לראש הכולל על מפח הנפש. שאלו: "מדוע חברם זכה, והם לא?"
צדקו, השאלה שאלה.
נענה ואמר: "התשובה פשוטה, הוא נסע לכותל המערבי כדי להתפלל לפני הקב"ה, להעתיר אליו ולבקש ממנו. שלח לו הבורא יתברך את היהודי העשיר להתעניין, והושיע על אתר. אבל אתם נסעתם כדי לפגוש באותו יהודי, ומדוע יעזרכם?! ... (מעייין השבוע)

פרשה זו, פרשת הנגעים, פרשת ההשגחה הפרטית היא. מעשה שהיה, ואימתנו את פרטיו. אברך כולל התגורר בדירת חדר בבני ברק. נולד ילד, ועוד אחד. ועוד אחד ועוד אחד. קנו מיטות נשלפות, ומיטות קומותיים. שטחו מזרונים בינתיים. כשנולד הילד השמיני פסעו בלילה על מרבד של מזרנים. שלא לדבר על מקום להכנת שיעורים, ומי חשב על פינה פרטית או מגירה נפרדת בארון היחיד. יש המעלים על נס את החלוצים שייבשו ביצות והתגוררו באהלים. נעלה על נס את גבורת הממיתים עצמם באהלה של תורה ובוחרים בחיי עולם על פני חיי שעה. בזכותם העולם קיים, בזכותם קיימים אנ כאן, ככתוב: "ונשאתי לכל המקום בעבורם."
הילד התשיעי עמד להולד, והאם שאלה: "היכן נמקם את מיטתו? האם נתקע קרס בתקרה, ונשלשל ממנו עריסה תלויה?!"
צודקת, השאלה שאלה.

אמר לה: "אפנה לאבא, אולי יאות להחליף לנו דירה" צחקו: "אילו היה כסף לאביך, לא היינו מתגוררים כך עד עתה!"
אבל הוא התכוון לאבא אחר. נטל חופשת יום מהכולל ונסע לירושלים. הלך לכותל המערבי, שריד בית מקדשנו, ונטל ספר תהלים. החל לשפוך נפשו במזמורי הנצח, ומעיין הדמעות נפתח. הדוחק, הצפיפות, התנאים הבלתי נסבלים, הכל צף ועלה וגדש וגלש, בדמעות שלישי. וכך, מזמור אחר מזמור, שעה אחר שעה. לפתע הופרע. משהו טפח על שכמו. אדם זר שאלו: "מה לך בוכה כל כך?"
ענה: "מאומה, זה ביני לבין קוני".
המשיך לומר תהלים בדמעות, והלה התערב בשנית: "אמור לי מה מציק לך! דאגה בלב איש, ישיחנה!"
סח לו על מה בא, אמר לו האיש: "בוא איתי". לקחו למכוניתו, נסע עימו למשרד תיווך ידוע, ושאל: "יש לכם

חכמת נשים

מחנכת לרבים

הרבנית ר. צביון תחי' מספרת על אמה הרבנית בת שבע אסתר קנייבסקי ע"ה, אמרו לאמא שיש בחורות, שעבורן זוהי הקרבה להעדיף חתן בן תורה ולבחור בחיי דוחק. אמא לא הבינה: "מי אמר שצריך לחיות בדוחק, ומי אמר שזהו דוחק? ראשית, יש להתבונן ולהחליט מה העיקר בחיים ולשם מה האדם חי, ורק לאחר מכן יש לדון מה נצרך לו למען מטרות אלו. מה אדם לוקח איתו למעלה אחרי מאה ועשרים שנותיו? – תורה ומעשים טובים בלבד! ומאחר שכל האושר, כל הקדושה וכל השמחה נמצאים בתורה ובחיי תורה, הרי מי שבחר בהם, אינו חי בדוחק כלל...!"
אמא היתה רגילה לומר את ה'ווארט' הבא: מדוע מברך אדם את ילדיו "ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה", ואינו מברכם שיהיו כשאר השבטים? – לפי שאפרים ומנשה הם היחידים שבשבטים שהתגוררו במצרים ויכלו לחיות חיי נוחות, פאר, עושר ורווחה, כבני מלכים. עם כל זאת, מיאנו ליהנות מן הלוקסוס הרב, ולפיכך זכו שיתברכו בהם כל ילדי ישראל". (בית אמי)

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל נלב"ע ג' סיון תשס"ה ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת מזל בת סוליקה ז"ל נלב"ע י"ח אלול תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' עמרם בן פרחא ז"ל נלב"ע י"ר שבט תשע"א ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל בת תמו ז"ל נלב"ע ד' טבת תשס"ו ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' דוד בן רחל ז"ל נלב"ע ז' אלול תשד"מ ת.נ.צ.ב.ה</p>
---	---	--	--	--